

Credința

Credința

„Viața pe care o trăiesc acum, în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu!” (Galateni 2.20)

Credința mă face să văd că Dumnezeu este mai mare decât păcatul meu și nu că păcatul este mai mare decât Dumnezeu.

Nu legați slujba voastră decât numai de Dum-nezeu și nu de persoane particulare. Puteți să fiți încurajați prin legătura frățească; inima își poate găsi astfel un loc de recreere, dar trebuie să lucrați prin propria voastră credință și prin puterea voastră individuală, fără să vă sprijiniți pe cineva, oricine ar fi el; căci, dacă lucrați astfel, nu puteți fi un slujitor credincios. Slujba trebuie să fie măsurată cu credința și părtășia personală cu Dumnezeu. În toate timpurile, prin lucrarea individuală a fost adusă binecuvântarea sufletelor și din clipa în care această lucrare s-a pierdut, puterea mărturiei a decăzut. Tendința spre asociere are ca rezultat, pentru noi, că ne sprijinim unii pe alții.

Simplitatea unei vieți de credință are un farmec pe care nu-l cunosc cei care niciodată n-au realizat-o.

Nu scapi de greutatea drumului credinței, căutînd să le ocolești; trebuie să stai deasupra lor, prin puterea lui Dumnezeu. O greutate poate să fie foarte apăsătoare, dar ea nu constituie o piedică decât pentru necredința inimilor noastre, atunci cînd urmăm calea voii lui Dumnezeu; căci credința se bazează pe Dumnezeu și greutățile nu sînt nimic în fața Lui.

Experiența ar trebui să întărească credința, dar este necesară o credință vie pentru a te servi de o experiență. Prin credință este cinstit Dumnezeu.

Satan este satisfăcut cînd reușește să ne îndepărteze, prin frică, de calea curată și simplă a credinței.

Credința lucrează în felul lui Dumnezeu și Îl descoperă în mijlocul împrejurărilor diferite, în loc să fie stăpînită de ele. Superioritatea credinței asupra a ceea ce o înconjoară este vădită. Ce odihnă sufletească, să poți da mărturie de această credință în mijlocul păcatelor acestei lumi sărmâne!

Ceea ce caracterizează credința este că ea se bazează pe Dumnezeu, nu numai în ciuda greutăților, ci chiar în ciuda imposibilităților.

N-am văzut ca Dumnezeu să-i părăsească pe cei care s-au consacrat lucrării Sale, încrezîndu-se în El! Am cunoscut, dimpotrivă, că lucrătorii Domnului, care datorită soțiilor lor sau din cauza stării proprii lor inimi, au căutat o ocupație suplimentară pentru a veni în ajutorul soțiilor sau familiei lor, au căzut în încurcături morale, iar folosirea lor în depunerea mărturiei a fost mult împiedicată. O credință pusă la încercare este o credință întă-rită. Prin încercare, noi învățăm să ne cunoaștem slăbiciunea, dar și credincioșia lui Dumnezeu, grija Sa plină de dragoste chiar în greutățile pe care ni le trimite, pentru ca să trecem prin ele împreună cu El, Domnul nostru slăvit!

Resursele mele bănești s-au micșorat puțin, dar totul merge bine: pentru credință, totul merge bine. „Mulțumiți pentru toate” (1 Tesaloniceni 5.17). Dacă totul vine de la Dumnezeu, totul trebuie să fie bine.

Este în ceruri El, Cel care are puterea de a-Și înfăptui toate gîndurile. Dacă noi avem credință și mergem în dependență de El, vom simți siguranța îndrumării Lui.